

«За оногова, чийто духъ е чуждъ
За хубостъта — пустиня е живота,
И въ младини за него няма младостъ;
Макаръ роденъ въ Атини, той е варваръ!
Ще дойде день, и той не е далечъ,
Вселената когато ще да знай
Една богиня само — Хубостъта!
Въ живота на безсмъртие начало,
И въ мъртвото емблема на животъ; —
И земния животъ на човека
Ще бѣде само нейно тѣржество,
Въ незIBLEMия нейнъ храмъ: Наслада.
Азъ виждамъ вече дигнатъ първий храмъ
Въ Атини. Въ прахъ ще скланя човекъ
Чело —, но не предъ блянове съ длето
Изрязани отъ камъкъ, не въ безмълвно
Смирение —, тамъ сърцето на сърце,
Предъ живата богиня, предъ това
Коего вечно женствено е въ нея,
Ще да поднася възделенно жѣртва.
И сляпъ е онзи който вече не вижда
Въ Алфея, Лесбосъ, Тенедосъ — не бѣдни,
А сбѣднати свещенни тѣржества.»

Извърна се къмъ Фрина той и чаша
Въ ръка съ тѣржественъ възкликъ дигна: Ζήτω,
Богиня надъ богини — Хубостъта!»

Поднеха се напълнените чаши,
И презнощния екотъ втори пътъ
Далечъ отнесе името на Фрина...
И въ порива на гордо изстъпление
Тогава се възправи тя сама: —

— «Отъ тебе мисълъ — волята отъ менъ!
Не позволиха да въздигна Тиви, —
Добре, тогава ще въздигна храмъ
На Хубостъта... И не при Елевзисъ,